

OLÁH ANDRÁS **menetrend szerint**

*az éjszakák a legrosszabbak
– hogy szorult beléd ennyi magány –
dideregsz a köszvényes bútorok között
hallod amint diólevélbe
csomagolja a teraszt a szél
vetkőzni tanulsz te is mint a fák
hogy újra meg újra szétszedd
és összerakd az életed
de lejárt bankkártya maradsz csupán
amit elnyel az éhes automata
gyógyszerek mérgezik álmodat
az utcán kóbor kutyák párzanak
ám te csak azzal törődsz
hogy miként mentsd át
magad a másnap reggelbe
ahol majd ismét megy minden
a megszokott menetrend szerint*

mégis

*szörnyeteggé lett az a reggel
s már csöppet sem mulatságos két
kérdés közt a folytonos áramszünet
eltanulható a csönd – s hogy a békesség
néha többet ér mint az igazság?
hogy lehattél ennyire hazug?
elloptad tőlem az arcodat
csak gipsz vagy és márvány
csak menny és kőpokol
mégis téged kereslek szakadatlanul
és tekintetünk a végtelenben egyszer majd összeér
pedig már rég háttal állunk egymásnak*

felébresztett hajnalok

*mostanában egyre többet beszél a múlttól
a kísértések gyermekkoráról
s az idő lyukas markára bízta
a homályból előbillenő kusza képeket –
elmaradhatatlan mellénye alatt
a szív rásimul az ingre
már tudja: bármi megtörténhet
de semmitől sem kell tartani:
mióta legyőzte a benne burjánzó idegen sejteket
átlépte a félelem demarkációs vonalát
emlékek melege könnyíti bánatát
felébresztett hajnalok ünneplik
pihetollas kiscsibék
és árnyékot vető körtefák
s ha kint ingujjra vetkőzik a nyár
alattuk szereti átaludni a délutánt
szelek szárnyaira bízta élete minden kudarcát
a vitázó idő szerpentinje fut utána
s lassan átdideregnek belőle
az indexre tett álmok is*